

Karl May

Winnetou vol 1/3

Winnetou vol 2/3

Winnetou vol 3/3

În pregătire:

Secretul lui Old Surehand

Secretul țigăncii

Insula giuvaerelor

Capcana (Cetatea de stâncă)

Omul cu 12 degete

Răzbunarea (Satan și iscariotul)

Karl May

OLD SUREHAND

Autor: Karl May

Titlu original: Gesammelte Reiseerzählungen, (*Povești de călătorie*), 1894

Titlu: Old Surehand

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-720-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, KARL

Old Surehand / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-720-8

821.112.2

Capitolul 1 Old Wabble

În timpul numeroaselor mele călătorii și peregrinări, îndepărтate, am întâlnit foarte des, mai ales între aşa-zisii „sălbatici“ și „semicivilizați“, oameni care mi-au devenit prieteni și a căror amintire mi-a rămas scumpă până în ziua de astăzi și aşa îmi va rămâne până la moarte. Dar pe nici unul nu l-am iubit aşa cum l-am iubit pe Winnetou, vestita căpetenie a apașilor. Prietenia pentru el m-a adus din îndepărтata Africă sau Asie înapoi în preriele, pădurile și Munții Stâncosi ai Americii de Nord. Chiar dacă întoarcerea mea nu fusese fixată dinainte și nu stabilisem cu el o întâlnire, știam bine cum îl pot găsi. În asemenea cazuri, fie că mergeam la Rio Pecos, semînția apașilor de care ținea, și mă interesam unde se găsește, fie că aflam același lucru de la oamenii Vestului sau de la indienii cu care mă întâlneam. Ecoul faptelor sale se răspândeа repede, iar prezența lui, oriunde ar fi apărut el, era de asemenea imediat cunoscută până-n depărtări.

Adeseori, însă, puteam să-i comunic la despărțire când o să mă întorc, și atunci stabileam cu precizie locul și data întâlnirii noastre. Eu mă orientam după datele calendaristice, în timp ce el folosea sistemul indian de socotire a timpului și, cu toate că se spune că pe acest sistem nu te poți bizui, Winnetou venea la locul întâlnirii atât de punctual, încât niciodată nu s-a întâmplat să fiu nevoit să-l aştept.

O singură dată am crezut că n-a fost punctual, dar era numai în aparență. Fusesem nevoiți să ne despărțim în îndepărтatul Nord, pe aşa-numitul *côteau* - coastă - și hotărâsem să ne întâlnim cu patru luni mai târziu în Sierra Madre. Atunci m-a întrebat:

— Fratele meu cunoaște apa numită Clearbrook - Pârâul-Limpede. Am fost acolo împreună la vânătoare, îți mai aduci aminte de stejarul vieții, sub care am făcut popas în noaptea aceea?

— Îmi amintesc foarte bine.

— Atunci va fi ușor să ne găsim. Creștetul copacului s-a uscat, aşa că nu mai crește. Winnetou va fi acolo la amiază, când umbra copacului o să aibă de cinci ori lungimea fratelui meu. *Howgh!*

Firește că a trebuit să transpun aceste indicații în orele noastre, și astfel am sosit la timp la locul stabilit. Dar nici urmă de Winnetou, cu toate că umbra copacului măsura exact de cinci ori lungimea mea. Am așteptat mai multe ceasuri; el tot nu apărea. Începusem să fiu îngrijorat din cauza lui, pentru că știam că numai un accident ar fi putut să-l împiedice să își țină cuvântul; când, deodată, îmi trecu prin minte că s-ar fi putut ca el să fi trecut pe aici și, dintr-un motiv bine intemeiat, să nu fi putut să mă aștepte. În acest caz, cu siguranță că mi-a lăsat vreun semn. Cercetai cu atenție

scoarță copacului și, într-adevăr, la înălțimea unui stat de om era înfiptă o crenguță uscată de molid! Întrucât un stejar nu are crenguțe de molid, aceasta trebuia să fi fost vârâtă acolo cu un scop, iar faptul că era complet uscată, dovedea că a trecut ceva timp de când se afla acolo. Scoțând-o, am găsit o hârtie înfașurată pe vârful care fusese înfipt în copac. Desfăcând hârtia am putut citi:

„Comanșii vor să-l atace pe Bloody Fox. Fratele meu să vină imediat la el. Winnetou se grăbește să-l prevină din timp.“

Cititorii mei care-l cunosc pe Winnetou știu prea bine că el știa să scrie și să citească perfect. Aproape totdeauna avea hârtie la el. Știrea ce mi-o da nu era prea bună. Eram îngrijorat de soarta lui, cu toate că știam că poate face față oricărui pericol. Mă temeam și pentru Bloody Fox. Dacă Winnetou nu reușea să ajungă la el înaintea comanșilor, mai mult ca sigur că acesta era pierdut. Nici situația mea nu era prea bună. Bloody Fox se instalase într-o oază - probabil singura - din pustiul numit Llano Estacado, dar pentru a ajunge acolo trebuia să trec prin ținuturile comanșilor, cu care avuseseră multe ciocniri războinice. Dacă nimeream în mâinile lor, cu siguranță că mă aștepta stâlpul caznelor, cu atât mai mult cu cât acest trib dezgropase „securea războiului“ și întreprinse numeroase incursiuni soldate cu pradă bogată.

Situația mă obliga să nu mai zăbovesc și să trec imediat la acțiune. Este adevărat că eram singur și că nu mă puteam bizui decât pe mine; dar aveam arme bune și un cal minunat, în care puteam avea toată încrederea. Iar regiunea prin care trebuia să trec o cunoșteam bine și-mi ziceam că unui om al Vestului, cu experiență, îi este mai ușor să răzbească singur decât în tovărășia unor însoțitori în care nu poate avea deplină încredere. Și, în sfârșit, orice ezitare trebuia să dispară în fața faptului că Bloody Fox era în primejdie: trebuia salvat. De aceea am încălecat și am pornit la drum pentru a îndeplini dorința prietenului și fratelui meu roșu.

Atâtă timp cât mă aflam în Sierra propriu-zisă, nu aveam de ce să mă tem, puteam să mă adăpostesc ușor și eram obișnuit să fiu atent. După aceea însă urmău niște platouri pleșuve, unde puteai fi zărit de departe. Locurile erau brăzdate de prăpastii abrupte și canioane adânci. Numai ici-colo creșteau diferite specii de cactuși și de aloe, după care un călăret nu avea cum să se ascundă. Era foarte ușor ca, într-un asemenea canion, să dau peste comanși, și atunci singura mea scăpare era să-mi întorc calul cât pot de repede și să mă bizui pe iuțeala și rezistență lui.

Locul cel mai periculos dintre toate era Mistake Canion - Prăpastia Erorii, pentru că era drumul indian cel mai umblat dintre munți și câmpie. Numele i se trăgea de la o greșeală fatală. Se povestea că un vânător alb și-ar fi împușcat acolo pe cel mai bun prieten al lui, un apaș, în locul unui comanș dușman. Nu știam cine era nici acel alb, nici cei doi indieni; nu putusem afla numele lor. De atunci, independent de pericolul propriu-zis

al acestui canion, un westman superstițios îl ocosea. Se spunea că un alb rar reușea să-l traverseze nevătămat, deoarece stafia apașului ucis îl ducea la pieire.

De stafie nu prea îmi păsa mie, chiar dacă mi-ar fi ieșit în cale, numai de dușmani în carne și oase nu doream să dau. Dar cu mult înainte de a ajunge la canion, dădui de urmele unor călăreți venind din altă parte și care continuau drumul în direcția urmată de mine. Nu putea fi vorba de cai sălbatici, de mustangi; prin părțile acelea nu existau. Descălecând și cercetând urmele, constatai, spre liniștirea dar și spre surprinderea mea, că erau cai potcovici, deci călăreții nu aparțineau pieilor-roșii. Cine erau și ce căutau pe acolo?

La o oarecare distanță, unul din ei se dăduse jos de pe cal, probabil pentru a strângă mai bine chinga, timp în care ceilalți își continuaseră drumul. Uitându-mă cu atenție, observai în stânga urmelor lăsatе de el mai multe adâncituri, scurte și înguste, ca muchia unui cuțit. De unde proveneau? Purta cumva călărețul o sabie? Asta însemna că aveam în față soldați, cavaleriști. Erau cumva trupe de pedepsire, pornite împotriva comanșilor, din cauza amintitelor incursiuni de pradă? Fiind foarte interesat să afiu răspuns la această întrebare, urmai în galop urmele și, cu cât înaintam, dădeam peste tot mai multe urme, care veneau din toate părțile și se îndreptau în toate direcțiile. Nu mai era nici o îndoială că în fața mea se aflau trupe și într-adevăr, când după un timp, coti după capătul unei pădurici dese de cactuși, zări în fața mea tabăra lor. Din prima clipă constatai că tabăra nu era așezată provizoriu. Liziera de cactuși oferea siguranță împotriva oricărui atac lateral sau din spate, iar în față, cât vedeați cu ochii, se întindea un teren deschis, aşa că orice atac prin surprindere din partea dușmanului era imposibil. Desigur, apropierea mea dinspre vest nu a fost observată; ar fi trebuit să pună acolo chiar și ziua o strajă. În orice caz, lipsa unei străji era o neglijență. Ce s-ar fi întâmplat dacă în locul meu ar fi venit o ceată de indieni?

În partea cealaltă, terenul cobora într-un canion, unde, probabil, exista și apă necesară taberei. Caii alergau slobozi sau dormitau ici-colo. Pentru a se apăra de dogoarea soarelui, ostașii legaseră foi de cort de tulipinile cactușilor. Ofițerii aveau un cort mare; în umbra lui părea că sunt adăpostite și proviziile. În apropiere se aflau opt sau zece bărbați, care nu făceau parte din trupă. Probabil că voiau doar să înnopteze acolo, ziua fiind pa sfârșite. Eram hotărât să procedez la fel. Aș fi putut să merg mai departe, dar atunci ar fi trebuit să înnopteze singur, și, pentru securitatea mea, nu aș fi avut voie să dorm. Acolo găseam odihnă necesară, pentru ca, a doua zi, să-mi pot continua lunga călătorie.

Când mă văzură, mă întâmpină un subofițer și mă conduse la comandant, care fusese anunțat prin strigăte și ieșise afară din cort, împreună cu ofițerii lui. În timp ce descalecam, se uită la mine și la calul meu, apoi mă întrebă:

— Dincotro, sir?

— De sus, dinspre Sierra

— Să încotro?
— În jos, spre Rio Pecos.

— Nu prea ați fi reușit, dacă nu-i goneam noi pe derbedeii de comanși. Ați întâlnit cumva urme de-ale lor?

— Nu.

— Hm. S-ar părea că au luat-o spre miazăzi. Stăm aici de aproape două săptămâni, fără să fi zărit măcar nasul unuia dintre ei.

Îmi venea să-i strig în față: „Ești un măgar!“, pentru că dacă voia să dea de pieile-roșii trebuie să-i caute, deoarece acestora nici prin gând nu le trecea să-i cadă în brațe. Dacă el nu aflase unde se găsesc indienii, în schimb indienii știau foarte bine unde era el. Mai mult ca sigur că noaptea iscoadele lor se furișau în jurul taberei. Ghicindu-mi parcă gândurile, continuă:

— Îmi lipsește un scout, un cercetaș priceput, pe care să mă pot bizui pentru a-i putea descoperi pe indieni. Omul potrivit ar fi fost Old Wabble, care a înnoptat aici, dar abia după ce a plecat am aflat cine era; bănuise, probabil, ce vreau și de aceea își zicea Cutter. Iar cu o săptămână înainte, o patrulă l-a întâlnit pe apașul Winnetou; acesta ar fi fost și mai bun, dar a plecat în cea mai mare grabă. Însă acolo unde poate fi văzut Winnetou, trebuie să se afle și Old Shatterhand pe aproape; ce n-aș da să-mi cadă în mâna! Dumneavastră cum vă numiți, sir?

— Charley, iî răspunsei, dându-i prenumele meu, care putea fi și nume de familie. Nici nu-mi trecea prin gând să-i spun că eu sunt totușa cu Old Shatterhand. Nu aveam nici un chef și nici timp să rămân și să fiu folosit ca iscoadă. Între timp, iî examinai pe civilii care stăteau tolăniți pe jos; nu văzui nici un cunoscut printre ei, ceea ce mă liniști. Firește, puteam fi trădat de calul și de puștile mele. Era lucru știut că Old Shatterhand posedă un „doborâtor de urși“ și o carabină tip „Henry“, și că are un armăsar negru, un dar din partea lui Winnetou. Spre norocul meu, însă, comandanțul nu era prea perspicace pentru a observa aceste lucruri; se întoarse în cortul lui, fără a mai întreba ceva.

Dar ceea ce nu reușise el să deducă, putea foarte bine s-o facă unul dintre civilii care, probabil, erau toți oameni ai Vestului; de aceea, strecurai repede carabina în învelitoarea de piele, în aşa fel încât închizătorul, de o formă neobișnuită, să nu poată fi văzut; „doborâtorul de urși“ era mai puțin bătător la ochi. După aceea, scoasei șaua de pe armăsar și-l lăsai liber. Desigur, iarba nu prea se găsea, în schimb, printre cactușii uriași, creșteau destui cactuși pitici, constituind din belșug un nutreț zemos. Murgul meu se pricepea să îndepărteze șepii acestor plante, fără a se răni. Întrebând, după aceea, pe civili dacă-mi dau voie să mă așez lângă ei, unul îmi răspunse:

— Veniți lângă noi, sir, și, dacă doriti, luați cu noi o îmbucătură. Eu mă numesc Sam Parker, și când am o porție de carne în plus, orice om cum-secadă poate să guste din ea, până se termină. Vă e foame?

— Cred și eu.

— Atunci tăiați-vă de aici cât vreți. Noi toți suntem oameni ai Vestului, sir. Dar dumneavastră?

Împinse spre mine o bucată de carne rece, dar frigă, în greutate de cel puțin opt pfunzi¹, tăiai din ea o porțioară și răspunsei:

— Să eu rătăcesc uneori dincolo de Mississippi, dar nu știu dacă pot să mă numesc om al Vestului. Pentru așa ceva se cere cam mult.

— Aveți dreptate, sir, foarte multă dreptate, spuse el zâmbind mulțumit pe sub mustață. Mă bucur că am întâlnit și eu o dată un om modest, care nu-și închipuie că, dacă a ajuns paznic de noapte, poate deveni și președinte al Statelor Unite. În ziua de azi nu prea întâlnesci astfel de oameni. Adineauri am auzit numele dumneavastră, domnule Charley. Să cu ce vă ocupați aici, în Vest? Vânător? Puiitor de capcane? Culegător de miere?

— Căutător de morminte, domnule Parker.

— Căutător de morminte? exclamă el mirat. Adică... dumneavastră... căutați morminte?

— Yes.

— Vă băieți joc de noi, sir?

— Nici nu mă găndesc.

— Atunci, fiți așa de bun și vorbiți mai clar, ca să nu fiu nevoit să vă gădil cu cuțitul printre coaste. Nu permit să fiu luat în băscălie.

— Well!² Vreau să știu de unde se trag indienii de astăzi. Poate ați auzit că descoperirea unor morminte este de mare folos în această privință.

— Hm! Într-adevăr, am citit odată că există oameni care scormonesc mormintele antice, pentru a studia din ele istoria universală sau cam așa ceva. Curată prostie! Deci, dumneavastră faceți parte din acest soi de oameni? Sunteți poate chiar un savant?

— Yes.

— Ferească-mă sfântul, sir! S-ar putea, foarte ușor, să vă poticiți cu nasul de mormânt și să rămâneți acolo. Dacă vreți să căutați cadavrele unor răposați, încercați cel puțin în altă parte, unde sunteți sigur de viața dumneavastră, și nu aici, unde comanșii au pornit la război, iar prin văzduh și uieră gloantele și tomahawkurile, uite-așa. Știți măcar să trageți cu arma?

— Oarecum.

— Hm, îmi închipui! Să eu crezusem cândva că știu să trag. Poate că odată o să vă povestesc. După câte văd, aveți o flintă veche, cu care poti dărâma un zid, și care mă face să mă închin, sir. Să cealaltă pușcă, cea învelită, e probabil o adevarată armă de duminică! Vă spun, pe aici e periculos să căutați morminte. Luați-o din loc! Puteți să veniți cu noi, atăi fi în mai mare siguranță decât călătorind singur.

— În ce direcție mergeți?

— Tot în jos, spre Pecos, unde mergeți și dumneavastră, după câte am auzit mai înainte.

¹ Pfunt (sau funt), unitate de măsură engleză, egală cu 0,45392 kg (n. red.).

² Bine! (engl.) (n. red.).